

bestaaende Familie, faar han det ikke. Der er dog altsaa en Begrænsning. Min Erfaring har nu overhovedet ikke været, at man i Justitsministeriet var saa „gellassen“, om jeg saa maa sige, over for Stednavne, som den højtærede Minister sagde. Men det kan jo have været i de enkelte Tilfælde, at man har fundet Grunde, som jeg ikke kender. I de Tilfælde, hvor jeg har haft Lejlighed til at søge om Stednavne — det er jo næsten altid Stednavne, der søges — der har man, saavidt jeg husker, maattet oplyse meget grundigt ved Erklæringer, Attester o. s. v., hvilke Grunde man havde til netop at vælge det Navn, at ens Slægt var derfra, at man selv var født der o. s. v. Der blev endogsaa i det sidste Tilfælde, jeg havde, gjort mangfoldige Op­hævelser over det Navn, der søgtes. Jeg vil ikke paastaa, at det var fra Justits­ministeriets Side, det er muligt, at det var fra vedkommende Amts Side, men det var jo lige galt for vedkommende Mand. Amtet forlangte, at Manden, der var en ældre Familiefader, skulde skaffe sin Faders Samtykke til at antage dette Stednavn. Det syntes vi dog var for meget af det gode; nu havde den Sag staaet paa i ca. 3 Fjerdingaar, og saa sagde vi: Nej, vi ønske denne Sag afgjort uden nogen Attest, og saa fik vi alligevel Bevillingen af Justits­ministeriet. Men denne Mand var altsaa fra vedkommende By, han var født der, eller i alt Fald var hans Fader født der. Men det ses altsaa, at der dog tages noget Hensyn fra Justitsministeriets Side ved Spørgsmaalet om Meddelelsen af Slægts­navne, hvilket vi netop ønske, at der skal tages til de i det enkelte Tilfælde forelig­gende Forhold og de bestaaende Navne­interesser.

Med Hensyn til de Argumenter, som jeg hentede fra Norge, skal jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det, han anførte som Odelsretten, ikke har noget som helst med de Domme at gøre, som her ere fældede. Tværtimod, den Stortings­mand, der blev frakendt Retten til at hedde Aars, var jo netop født paa en Gaard, som hans Fader ejede, og som hed Aars (*Osc. Hansen*: Nej, det gjorde den jo ikke). Ja, men det var det, han paastod, at den jorde. De andre paaberaabte sig i alt Fald ikke, at der var nogen Gaard, som hed Aars, der var ikke Spor af Odels­ret i den Sag, det er sikkert nok, der var kun Tale om den private Ret til det Navn, der var blevet Kendingsnavn for ham eller hans Familie, som Højesteret i Norge i disse Domme fuldstændig klart har aner-

kendt i Henhold til de Motiver, jeg har anført. — Naar det ærede Medlem fra Middelfart (Lohmann) har talt om et Navnearistokrati, som vi vilde skabe gen­nem den Beskyttelse, vi gave, saa glemmer ogsaa det ærede Medlem, at den Indven­ding rammer lige saa fuldt den Beskyttelse, der gives efter Nummer 1. b., der er det lige saa fuldt et Navnearistokrati, der skabes, saa han slaar sig selv med det samme, han slaar os. For øvrigt vil jeg dog minde det ærede Medlem om, at han netop hører til det privilegerede Navnearistokrati, om jeg saa maa sige, hvis Navne man ikke vil kunne tage efter det ny Lovforslag, saa han kan sagtens be­brejde os andre, at vi ønske Del i den Beskyttelse, han har skaffet sig ved at tage det Navn, han bærer, og nu vil han ikke unde os den Beskyttelse, han nyder, og som vi hidtil have haft, men som man nu vil tage fra os. Det ærede Medlem siger, at man skal vise Tillid til Befolkningen, ja, det skal man, og det er ogsaa det, der er Grunden til, at jeg kan nøjes med det, dette Lovforslag kommer til at indeholde, hvis vort Forslag vedtages — ja, selv om det ikke vedtages — ogsaa fordi jeg mener, at der er en Skønsomhed hos de allerfleste af Befolkningen, som gør, at man ikke vil misbruge den Ret, man faar, og at man vil undse sig for at tage et Navn for at drille andre. Men vi bør dog erindre, at vi skrive ikke den Slags Love for de gode Menneskers Skyld, men netop for Mis­brugens, og det er altsaa med de daarlige Elementer for Øje, at vi skulle træffe vore Bestemmelser. Angaaende de i Rigets Hi­storie mere fremtrædende Navne skal jeg ikke føje videre til, hvad jeg sagde før, der tror jeg, ligesom det ærede Medlem for Kerteminde (L. Christiansen), at vi have Lov til at frede om dem. Det er jo heller ikke det, der har mødt Modstand i vort Forslag, det er jo, væsentlig i alt Fald, det andet Punkt, men der er det, jeg bestemte maa holde paa, at de Indvendinger, man kommer med mod os, lige saa fuldt rammer det, man selv stemmer for under b., og vil man ikke gøre Uret til den ene Side, bør man vedtage vort Forslag.

Oscar Hansen: Jeg skal udtale mig ganske kort. Da det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) har erklæret, at han kan nøjes med Lovforslaget, selv om hans Ændring ikke bliver vedtaget, føler jeg mig ikke foranlediget til at komme nærmere ind paa Detaillerne, uagtet hans Udtalelser i mange Henseender